

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Ἐγκριμένος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐκπαιδεύσεως καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας
διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 39.867 (1942) ἀποφάσεως.

— Ἰδρυτῆς — ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΕΤΡ. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ.

Διευθύνεται ὑπὸ τῶν κ. κ. Β. Π. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Δ. Ν. ΧΩΡΑΦΑ

Ἀθήνα 16η Νοεμβρίου 1942

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Β΄.

Διήγημα (1) ἐρμηνευθὲν καὶ διασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Π. ΜΠΟΥΡΔΑΚΟΥ

Νύκτωσε λόγος φοβερός. . . βροντᾶ τ' ἀστροπελέκι πέφτει χαλάζι . . . Κύτταξε
μέσ τὴν ἀνεμοζάλη. Πίπτε χιών' ψυχροτέρα δὲν εἶσαι ραγίσσηςκαρδίας. Κρυφτῆτε
ἄστρα' τὸ φῶς σας μισεῖ ἐναγῆς πατροκτόνος. Καὶ μ' ἀστραπᾶς καὶ βροντᾶς,
οὐρανὰ τὴν κατάρα σου ψάλλε. Ἡ δυστυχὴς πρὸ μικροῦ ἤκουσ' ἄλλην κατάραν.

Ἦτο νύξ χειμωνιάτικη τοῦ 1028. Ὁ
ἀνεμος συρίζων διήρχετο διὰ τῶν ξηρῶν
κλάδων τῶν δένδρων, οἱ δὲ κεραυνοὶ
μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν καθίσταν
τὴν σκηνὴν ἀκόμη φοβερωτέραν. Μόλις
δὲ ὁ ἀνεμος ἐκώπαζεν ἔπ' ὀλίγον, καὶ χεῖ
μαρροὶ ὕδατος κατέρρεον ἐκ τῶν οὐρα
νῶν, οἱ βράχοι ἀντήχουν τὸν κρότον τῶν
κεραυνῶν, οἵτινες ἀνάως διεδέχοντο ἄλ
λήλους. Οὐδὲν ἀνθρώπινον ἴχνος ἐφαίνε
το ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἐκείνης πεδιάδος· ἦθε
λε νομίσει κανεὶς ὅτι ἦτο συντέλεια τοῦ
αἰῶνος. Μόνον δὲ μερικαὶ χελῶναι ἐ
φαίνοντο εἰς τὰ ὕδατα, προσπαθοῦσαι
νὰ κρυφθῶσι, ἵνα μὴ φθάνῃ αὐτὰς ἡ
βοῇ τῆς ἐξαγριωθείσης φύσεως.

(1) Τὸ ἱστορικὸν τοῦ διηγήματος τούτου εὐ
ρηται παρὰ τῷ Ψελλῷ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κάποια γλαυὲ
ἢ κόραξ, ἐν βαθεῖ σπηλαίῳ εὐρισκόμενος
ἦ εἰς τὸν κορμὸν ὑπ. κόμου δρυός, ἐξέφερον
τὴν κακόχηον καὶ μονότονον κραυγὴν των.
Ὁ δὲ μποῦφος οὔτε νὰ κρώξῃ ἐτόλμα,
φοβούμενος μὴ ἡ θύελλα τὸν καταλάβῃ
κρυπτόμενον.

Ἡ ὥρα παρήρχετο' τὸ μεσονύκτιον ἐ
πλησίαζεν. Ἡ θύελλα ἐξηκολούθει μετὰ
πλειστης ὀρμῆς. Θεοῦ δάκτυλος κακὰ προ
μηνύων ἐφαίνετο διαταράσσωσιν τὴν φύ
σιν. Καὶ αὐτοὶ οἱ βοσκοὶ δὲν ἐτόλμων νὰ
προβάλλωσι τὰς κεφαλὰς ἔξω τῶν καλυβῶν,
εὐχαριστούμενοι ἐπὶ μόνῃ τῇ εὐτυχίᾳ ὅτι
εἶχον ἑαυτοὺς καὶ τὰ ποίμνιά των ἐν
ἀσφαλείᾳ.

Ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς ὄχθης τοῦ Βοσπό
ρου εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος ὑπῆρχεν

ἐπαυλεις, μορφήν ἔχουσα ἀνακτορου, πέριξ αὐτῆς δὲ ὠραῖος κήπος φαινόμενος ἐπρόκειτο νὰ κατακλυσθῆ ὑπὸ τῆς θυέλλης. Ἡ κλίμαξ τῆς ἐπαύλεως ἦτο ἐκ Παρίου μαρμάρου. Ἡ εἴσοδος ἦτο εὐρεῖα, πλείσται δὲ λυχνίαι ἀσθενὲς φῶς ἐκπέμπουσαι ἔκκειντο εἰς τὴν αὐλήν. Ἀναβαίνων κανεῖς τὴν κλίμακα ταύτην ἔφθανεν εἰς θάλαμον λαμπρότατον ἑσπολισμένον, εἰς τὸ ἑσωτερικὸν τοῦ ὁποίου καὶ παρὰ πολλὰ πολύτιμα σκευῆ ὑπῆρχον καὶ ὁ χρυσοδὸς καὶ ὁ ἀργυροδὸς ἐν ἀφρονίᾳ εὐρίσκοντο.

Ἀπὸ τοῦ θαλάμου τούτου εἰσῆρχετο κανεῖς εἰς κοιτῶνα, τὸν ὁποῖον ἐκόσμουσαν δύο κλίβαι διὰ πολυτίμου πορφύρας περικεκαλυμμέναι, μέγας ἀριθμὸς διαφόρων ἐπίπλων, πάρα πολλαὶ περγαμηναὶ καὶ κατειργασμένα δέρματα. Εἰς τὸ ἐνδίαίτημα τοῦτο ἐβασίλευε τελεία σιγή. Οἱ ὑπηρέται βραδύως ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν μαλακῶν αὐτῶν στρωμάτων, ἔχοντες τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τὰ χονδρά των ἐφαπλώματα, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὴν σύγκρουσιν τῶν στοιχείων. Ἐπὶ τινα χρόνον ἡ σιγή ἐξηκολούθει, τὸ μεσονύκτιον εἶχε περάσει. Ἄπαντα τὰ φῶτα εἶχον σβεσθῆ πλὴν ἑνὸς ἐκπέμποντος ἀκόμη τὰς ἀσθενεῖς αὐτοῦ ἀκτίνας εἰς εἰς τὸν κοιτῶνα ἐκείνον. Διὰ δὲ τοῦ σκοτεινοῦ φωτός του ἡδύνατο κανεῖς νὰ διακρίνῃ τρεῖς μορφάς, μίαν γυναικὸς καὶ δύο ἀνδρῶν. Ὁ εἰς ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἦτο ἐξηλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης, εἶχε δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους. Ἡ κόμη του ἦτο ἀργυρόφαιος, καθὼς δὲ μύσταξ καὶ τὰ φρύδια του. Τὸ ρυτιδωμένον αὐτοῦ μέτωπον εἰδείκνυε τὸ ἄωρον γῆρας του. Εἶχε τὸ σῶμα κεκαλυμμένον διὰ ρωμαϊκῆς χλαμύδος· πλησίον του ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης ἔκειντο διάφορα κοσμήματα, ἐπὶ δὲ χρυσοκεντήτου προσκεφαλαίου στέμμα. Ὁ ἕτερος μόνις εἰκοσιπεντάκις εἶχεν ἰδεῖ τὸ ἔαρ τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἦτο ἀνὴρ λίαν εὖ μορφος, εἶχε τὸ γένειον μακρόν, τὰ φρύδια πυκνά καὶ μαύρα, τὸ δὲ μακρόν ξιφός του καὶ τὰ διάφορα ἄλλα ὄπλα, τὰ ὁποῖα ἔφερε, ἐφανέρωνον ὅτι ἦτο στρατιωτικός. Εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐστηρικμένην ἐπὶ τοῦ πῆχεως τῆς χειρὸς του, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ ἀνακλίντρον ἐφαίνετο δὲ καθόλου ξένος καὶ ἀδιάφορος εἰς τὰ περὶ αὐτόν. Ἡ δὲ γυναῖκα εἰς τὴν ἀνθηροτέραν τοῦ βίου ἡλικίαν εὐρισκομένη, εἶχε τοὺς

μὲν ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους ὡς νὰ ἔκοιμάτο, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν συνωφρου οὔτο καὶ ἐπρόφραζε λέξεις τινάς. Τέλο· ἀνηγέρθη. Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ ὀλίγον εἰς τρόπον ὥστε φυσιογνώμων τις, ἤθελε πάραυτα ἐννοήσῃ ὅτι ἡ γυναῖκα αὕτη εἶχεν ἐφεύρει κάτι τι.

Ἐπορεύθη πρὸς τὴν κλίνην τοῦ γέροντος καὶ παρατηρήσασα καλῶς, ἵνα βεβαιωθῆ ἂν οὗτος ἔκοιμάτο, ἔθεσε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης κείμενον στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς.

ΡΩΜΑΝΕ ΑΡΓΥΡΕ! (1) εἶπε μὲ συγκινημένην φωνήν, πρὸς τὸν ἐν τῇ γωνίᾳ κείμενον ἄνδρα—«Πῶς ἤθελε σοὶ φωνῆ ἂν μὲ ἔβλεπες ἐξερχομένην μὲ τὸ στέμμα τοῦτο εἰς τὴν κεφαλὴν μου; ἂν μὲ ἔβλεπες προεδρεύουσαν ἐν τῇ βουλῇ πλησίον σου, καὶ ἂν συνεβιβαίεσθαι ἐπὶ τοῦ θρόνου;»

Ὁ ἀνὴρ, (ὁ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον) ἀκούσας ταῦτα, ὠχρίασε καὶ ἔσιγα. Τί θὰ ἔλεγες προσέθεσεν μὲ ὑψηλοτέραν φωνήν ἡ γυνή, ἂν ἡμέραν τινὰ ἔβλεπες ἀπασαν τὴν Ἀφρικὴν καὶ Ἀσίαν νὰ κλίνη πρὸ ἐμοῦ τὸ γόνυ καὶ νὰ μὲ δοξάζῃ ὡς Θεόν; Καὶ πάλιν ὁ ἀνὴρ ἔσιγα.

Ἡ γυνὴ ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀκούσῃ κρότον παρὰ τὴν θύραν καὶ ἔμενεν ἀκροαμένη· εἶτα ἐκβαλοῦσα τὸ στέμμα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς τὸ ἐπανέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ ἐπανέφερε καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς. Κατ' ἐκείνην ὁμοίως τὴν στιγμὴν τρομερώτερος τῶν προτέρων κεραυνὸς καταπεσὼν ἐξηγεῖρε τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης κοιμώμενον. Ἡ συγχρόνως δὲ ἀναλάμψασα ἀστραπὴ κατέστησε καταφανῆ τὴν τὸ στέμμα φέρουσαν.

Ἐξορκίζω σε ἐν ὀνόματι τοῦ ζῶντος

(1) Ὁ Ρωμανὸς ὁ Γ' ὁ Ἀργυρὸς ἦτο πατριάρχης καταγόμενος ἐξ εὐγενεῶς οἴκου τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἱεραπόλεως. Πεντηκοντούτης ὂν ἠγαγκάσθη νὰ διαζευχθῆ τὴν σύζυγόν του καὶ νὰ λάβῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν θυγατέρα τοῦ δολοφονηθέντος αυτοκράτορος Ζωῆν. Ἦτο λόγιος καὶ πρῶτος ἀπὸ τῶν ἀδυνάτου χαρακτῆρος. Κατὰ τῶν Ἀράβων ὑπῆρξεν ἀτυχῆς, τὰς δὲ ὀλίγας ἐπιτυχίας ὄφειλαν εἰς τοὺς στρατηγοὺς του Μανιάκην καὶ Θεόκτιστον. Τῷ 1034 ὁ Ρωμανὸς ἐπὶ νύκτα ἐν λουτρῷ ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου τῆς καθ' ἡμέρας συζύγου του Ζωῆς, Μιχαὴλ Δ' Παφλαγῶνος.

Θεοῦ καὶ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ, ἔκραξεν ὁ λευκόθυριξ γέρον τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον ποιῶν, «ἂν εἶσαι φάσμα ζῶντος ἢ τεθνεώτος, πάραυτα νὰ ἐξαφανισθῆς ἀπ' ἐμοῦ». Ἡ γυνὴ ὠχρὰ γενομένη ἔμενεν ἀκίνητος.

Τὶς εἶ; ἔκραξεν ἐκ δευτέρου μετὰ φρίκης. Ἡ θυγάτηρ σου, ἀπεκρίνατο ἡ νέα θέτουσα τὸ στέμμα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

Εἶσαι λοιπὸν ἡ ζῶσα, ἢ μὴ εἶσαι ὄνειρος;

Ὅχι, ἡ ζῶσα, εἶμαι, ἀπεκρίνατο αὕτη, ἀσπαζομένη τὴν δεξιάν του. Πρὸς τί θυγατέρα ἔφερες τὸ στέμμα μου; δὲν γνωρίζεις ὅτι εἶναι ἱερὸν καὶ οὐδαὶς δύναται νὰ τὸ ἐγγίσῃ; Κατὰ τὰς λέξεις ταύτας τὰ ὄμματα τῆς νέας ἐξήστραψαν. Πῶς εἶπεν «οὔτε εἰς τὴν θυγατέρα σου δὲν εἶναι συγχωρημένον; Εἰς οὐδένα, εἶπεν αὐστηρῶς ὁ γέρον, εἶτα δὲ μαλακῶνων τὴν φωνὴν ὀλίγον ὕδωρ» εἶπε.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Σὰς ζητῶ συγνώμην. Ἐξέρω τί χάνω ἅμα δὲν εἶμαι κοντά σας! Καὶ ἡ μέρες ποῦ δὲν σὰς εἶδα ἦσαν γὰρ μὲ κάτι χειρότερο παρὰ θάνατος.

Τὸ ὄψος του καὶ τὸ πρόσωπό του μαρτυροῦν ὅτι δὲν μιλεῖ μὲ ὑπερβολή. Μιλεῖ μὲ τὴν εἰλικρίνειαν ἐκείνη ποῦ τὸν διακρίνει πάντοτε, ἐνῶ τὸ πρόσωπο τῆς Κυρίας Σκάρλετ φωτίζεται πάλι ἀπὸ τὸ ἴδιον ἀδιόρατο χαμόγελο.

— Πιθανόν, λέγει. Ἀλλὰ ἐγὼ ἄλλο ἐννοῶ. Ἐκείνο ποῦ ἐχάσατε εἶναι ὅτι δὲν ἀκούσατε τὸν Ρικολὸ ποῦ ἐτραγοῦδησε.

Ὁ Ριθόθλεσλυ κάνει ἕνα κίνημα ἀνυπομονο καὶ τὰ μάτια του φανερόνουν τόση ἀπογοήτευσί, ὥστε ἡ Κυρία Σκάρλετ ἐξακολουθεῖ νὰ διασκεδάξῃ μὲ τὴν δυσαρέσκεια τοῦ:

— Πόσο εἰσθε ὀρμητικὸς! Τοῦ ξαναλέγει. Μὰ ἀφήστε κάτι καὶ γὰρ αὐριον. Ἄν δείχνετε ἀπὸ τώρα ὅλο σας τὸ ἀσθημα τί θὰ μείνῃ γιὰ τὸ μέλλον;

— Ἐλπίζω πῶς θὰ μοῦ μείνετε σεῖς!

Τὴν τολμηρὴ αὐτῆ ἀπάντησι δὲν τὴν περιμένε ἡ ὠραία φιλάρεσκος καὶ μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλὴ, ὁ δὲ Ριθόθλεσλυ κερδίζων ἔδαφος προσθέτει:

— Δὲν πάμε λίγο στὴ σέρρα! Ἐκεῖ μποροῦμε νὰ μιλήσομε καλύτερα.

— Ναι ὅλοι λένε πῶς ἐκεῖ ἔχει πολλή

δροσιά, ἀπαντᾷ ἡ Κυρία Σκάρλετ ἔτοιμη νὰ σηκωθῆ.

Ὁ νέος τῆς δίδει τὸν βραχίονά του ἐνῶ τὴν κυττάζει μὲ τὰ μάτια, εἶναι δὲ τὸσον ὠραῖος, ὥστε ἡ Κυρία Σκάρλετ χωρὶς νὰ τὸ πολυθέλῃ τὸν ἀκολουθεῖ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Πολὺ περίεργον τῆς φαίνεται ὅτι τόσο γρήγορα ἔσπευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὥστε σχεδὸν ἀμέσως μετανοεῖ.

Ἐνῶ περνοῦν ἀπ' τὸ μέρος ποῦ καθότανε ὁ Δούξ τοῦ Δούτου αὐτὸς τὴν πλησιάζει καὶ τὴν ἔρωτᾷ: Μὰς φεύγετε;

Ἡ Κυρία Σκάρλετ χαμογελαῖ χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— Μὰς ἀφήνετε τόσο γρήγορα, τῆς ξαναλέγει ὁ γηραιὸς ἀριστοκράτης μὲ τὴν λεπτότητα ποῦ τὸν διακρίνει. Γιατί εἰσθε τόσο σκληρῆ;

— Δὲν εἶμαι δὰ καὶ τόσο ὅσο μὲ νομίζετε, ἀποκρίνεται αὐτῇ, μὲ σιγανὴ φωνὴ ἐνῶ τὸν κυττάζει τόσο γλυκά, ὡς ὁ Δούξ, μολονότι εἶναι ἄνω τῶν ἐβδομηντα ἑτῶν αἰσθάνεται ὅλο τὸ αἷμα του νὰ ἀνεβρίνη στὸ κεφάλι.

— Δὲν φεύγω προσθέτει ἡ γόσσσα, ἀπλῶς πηγαινῶ μὲ τὸν λόρδον Ριθόθλεσλυ στὴ σέρρα γιὰ λίγη δροσιά.

— Θὰ εἴθε αὐριον σπῆτι; τὴν ἔρωτᾷ ὁ Δούξ πολὺ σιγα, ψιθυριστὰ σχεδόν.

— Ἀπὸ τὴ μία ὡς τὰς τρεῖς, τοῦ ἀπαντᾷ αὐτῇ χωρὶς διόλου νὰ χαμηλώσῃ τὸν

τόνο της φωνής της και ο Ριόθλεσλυ αίσθάνεται πώς η καρδιά του κτυπά δυνατά.

Έν τῷ μεταξύ μπαίνουν στη σέρα και εκεί ανάμεσα στα έκλεκτα φυτά ο νέος αίσθάνεται τον εαυτόν του σαν μεθυσμένον και λησμονεί προς στιγμήν όλα κονιά σ' αυτήν που αγαπά.

— Καθώμαστε εδώ ; της λέγει δεικνύων ένα ψάθινο καναπέ.

— Άς καθίσουμε, είνε τόσο ευχάριστη δροσιά εδώ μέσα. Δεν μου λέτε αλήθεια, πώς δεν έπήγατε ακόμη στην έξοχή σας να δήτε τα προσφιλή σας πρόσωπα ;

(Ακολουθεί)

G. MARTINELLH

H MANNA

1) «Μάνα» κράζει το παιδάκι «μάνα» ο νιός και «μάνα» ο γέρος «μάνα» άκοϋς εις κάθε μέρος "Α ! τί όνομα γλυκό.

2) Τη χαρά σου και τη λύπη με τη μάνα ιη μοιράζεις ποθητά την άγκαλιάζεις δεν τις κρύβεις μυστικό

3) Είς τον κόσμο άλλο πλάσμα δεν θα βρής να σε μαντεύη σαν τη μάνα που λατρεύει σαν τη μάνα που πονεί.

4) Την ύγεια της τη ζωή της όλα η μάνα τ' άψηφάει για το τέκνο, π' αγαπάει για το τέκνο που φ'λει.

5) Κι' αν σκληρός εσού φαρμάκια την ποτίζεις την καϋμένη πάντα η μάνα σ' άπανταίνει με δλεθερμα φιλιά.

6) Δυστυχής όποιος την χάνει ! ο καϋμός είναι μεγάλος Σαν την μάνα δεν είν' άλλος εις τον κόσμο θησαυρός.

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

— Ο πρώτος Βασιλιάς της Ελλάδος ο Όθων ήρθε στην Άθήνα για να έγκατασταθῆ την 1ην Δεκεμβρίου 1834 δηλαδή πρό 108 έτών ;

— Η άρχαιότερη σημαία του Κόσμου είναι η Δανική που χρονολογείται άπ' το 1219 ;

— Το πρώτο ελληνικό περιοδικό για παιδιά έβγαине το 1837 στην Σμύρνη, κι' εξακολούθησε η έκδοσί του μέχρι του 1844. Έξεδίδετο δε υπό ομάδαος Ίεραποστόλων και είχε τον τίτλον : «ΑΠΟΘΗΚΗ Όφελίμων ΓΝΩΣΕΩΝ» ;

— Στη Νορβηγία τ' άντρώγυνα πληρώνουνε στα τράμ, σιδηροδρόμους, θέατρα κτλ. 1 1)2 εισιτήριο αντί 2 ;

— Το Άλφάβητο των Κινέζων έχει 2000 γράμματα ;

— Ο πρώτος Έλλην τυπογράφος ήτανε ο Άλέξανδρος Γεωργίου ο όποιος διδάχθηκε την τυπογραφική τέχνη στη Βενετία και τύπωσε τους «Ψαλμούς του Δαυΐδ» το 1486 ;

— Για να φτειάξη κανεις δυόμυσι οκάδες ροδόσταμο, χρειάζονται 5000 οκάδες πέταλλα τριανταφύλλων ;

— Η πρώτη άπογραφή που έγινε στην Ελλάδα μετα το 1821 απέδειξε ότι όλοι οι κάτοικοι ήσαν 758.077 ψυχές ; Αντίθετα η τελευταία που έγινε στις 16 Οκτωβρίου 1940 απέδειξε ότι όλοι οι κάτοικοι της Ελλάδος ήσαν 9.200.000 ;

— Οι πρωτοπόροι της Τυπογραφίας είναι οι Κινέζοι ;

— Για την κατασκευή της Άγίας Σοφίας της Κωνσταντινουπόλεως ξοδεύτηκαν 360.000.000. Ένωφ για την κατασκευή του Άγιου Πέτρου της Ρώμης ξοδεύτηκαν μόνο 300.000.000 ;

ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Ο Γάλλος ποιητής Λά Φονταίν σ' ένα άπ' τους μύθους του διηγείται πώς δυο ποντικοί ένῶ έσκάλιζαν, βρήκαν αυγό. Ένωφ δε έπρόκειτο να τό σπάσουν και να τό φάνε, βλέπουνε μια άλεπου που έρχότανε. Τι να κάνουνε ; Να φύγουνε ήτανε εύκολο, αλλά να χάσουν τ' αυγό— αυτό δεν έπρεπε να γίνη ! Άλλά πώς να τό πάρουνε μαζί τους ; Ο ένας λοιπόν ποντικός άγκαλιάζει τ' αυγό κι' εξαπλώνεται ανάσκελα, άμέσως δε ο άλλος τον παίρνει άπ' την ούρα και τον σέρνει ως την τρύπα τους !

Κάποιος Γάλλος λοχαγός διηγήθηκε και τό έξης ανέκδοτο περί ποντικών :

«Μια μέρα, ο μικρός γιός μου έρχεται τρέχοντας και μου λέει ότι από μια τρύπα στο πάτωμα είδε ένα ποντικό να τραβάη ένα αυγό. Άμέσως παίρνω τό

πρίονι μου και κόβω τό σανίδι του πατώματος, βρήκα δε έπτά αυγά, έντελώς σῶα, έκτός από ένα που τό έσπασε τό πρίονι μου. Τό περίεργο δε είναι ότι τό δωμάτιο άπ' τό όποιο σηκώσαμε τό σανίδι ήταν άνώγειο κι' όχι Ισόγειο. Όστε φαίνεται οι ποντικοί κλέβανε τ' αυγά έξω άπ' τό κοτέτσι και τα κουβαλούσανε στο δεύτερο πάτωμα του σπιτιού χωρίς να σπάσουνε ούτε ένα !! Πώς ;

Άκριβώς με τον ίδιο τρόπο που γράφει ο Λά Φονταίν στον μύθο του !

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

*Αγαπηιά μου Έλληνόπουλα - ες,

Σύμφωνα με μια γνωστοποίησι της Γενικής Διευθύνσεως Τύπου και Ραδιοφωνίας καιόπιν κυβερνητικής άποφασεως όρίζεται η κατωτέρα τιμή ήμερησίων έφημερίδων κτλ. σε 60 δραχμές κατά φύλλον. Έτσι λοιπόν και τό Ξεκίνημα της Νειότης αναγκάζεται να αύτήση την τιμή του φύλλου σε 60 δραχμές πράγμα που ήτανε έπιβεβλημένο λόγω των αύξησεων των εργατικών, τυπογραφικών και του χαρτιού. Η έτησία δε συνδρομή του λοιπού θα είναι για όλους τους νεοεγγραφόμενους 1500 δραχμές έτησίως και 750 κατά έξάμηνον.

Έπί τη εύκαιρία παρακαλώ όλους όσοι δεν πληρώσανε την συνδρομή τους να σπεύσουν να τακτοποιήσουν τους λογαριασμούς των. Έπειδή δε πολλοί μου παρεπονέθηκαν ότι με τις δυσκολίες της συγκοινωνίας δεν μπορούν να έρχωνται στα γραφεία του περιοδικού, για εύκολιά όλων κανόνισα ώστε οι συνδρομαί να πληρώνωνται σε κεντρικό μέρος των Άθηνών κοντά στην Πλατεία Συντάγματος (όδος Καραγεώργη και Βουλής 14 Κατάστημα Άρωμάτων κ. Παύλου Ματθοπούλου). Δεν άποκλείεται όμως να έρχεται και όποιος θέλει στα γραφεία (Χάνσεν 20) τάς άπογευματινάς ώρας όπου με πολύ εύχαριστησι θα τον βλέπουμε.

Πολύ ώραία τα γράφεις στην έπιστολή σου Άγαπητέ μου Φίλιππε Χ. να μεγαλώσω τό σχήμα του Περιοδικού ν' αύξήσω τις σελίδες κλπ. όπως κάνουν τ' άλλα περιοδικά που μου αναφέρεις. Άλλά πρέπει να γνωρίζης ότι τα άλλα περιοδικά έχουν μεγάλη κυκλοφορία εισπράξεις από άγγελίες ψευδώνυμα κλπ. ένῶ έγώ τώρα μόλις τρεις μήνες έχω που αρχισακαί κάθε μήνα όλο και ζημιά βγάζει τό παλλάντισσ που κάνω.

Εύχαριστώ πολύ τον Φίλον του Βιβλίου και τό Τρελοκόριτσο για τις φροντίδες των που καταβάλλουν για την διάδοσί μου.

— Άθων Κόμην Φέγγαν. Πολύ με εύχαρίστησαν τα καλά σου λόγια. Τό πρώτο φύλλο έχει δυστυχώς έξαντληθῆ. Για τό μέγεθος γράφω παραπάνω, Περιμένω να ιδώ έμπράκτως την άγάπη σου διά της διαδόσεως του περιοδικού σε φίλους σου και συμμαθητάς σου.

— Β. Ψυχάν. Τρίπολιν. Έπιταγή έλήφθη, έπίσης και τό γράμμα σου. Τις φθινοπωρινές ώρες έδωσα στην Κριτική έπιτροπή προς έξέτασιν. Σε εύχαριστώ θερμά για όλα και περιμένα μεγαλύτερη διάδοσι μεταξυ των συμμαθητών σου και φίλων σου.

— Ι. Μαραγκο υδάκνν. Κηφισσιάν. Πάρα πολύ με εύχαρίστησε τό ώραίο σου γράμμα και βρισκα πολύ όσα μου γράφεις. Συμφωνούμε σχεδόν σε όλα άλλα υπάρχουν διάφοροι λόγοι — που μόνο όταν θα ιδωθοϋμε θα τα είποϋμε έν έκτάσει — που δεν έπιτρέπουν να εφαρμόσω τώρα άμέσως αυτά που μου γράφεις. Έλπίζω όμως από τον έρχόμενο Γενάρη ν' αλλάξω ρούχα, φορώντας τα καινούργια.

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Η Λύσεις δεκτές μέχρι της 15 — Ι — 1943)

10) Λεξιγριφος
"Άρθρο ούδέτερο και σιόλο,
"Η αι θέλης ένα σκόλο,
"Αν τα γραψης στη γραμμή,
Πόλη κράτους στην Άσία,
Με πολεμική αξία,
Θά διαβάσης στη στιγμή.

11) Μικτόν
"Εφχωλ σεσήκιοραπ νειζάσκοπύ εισίθαμ

12) Μεταγραμματισμός.
Με νι κυβερνάω
Με πι περπατάω.

13) Ποιό μήνα πίνουμε λιγώτερο νερό ;

14) Ποιά λέξις γράφεται με τό χι ;

15) Ποιό είναι εκείνο τό χορταρικό που όταν του αλλάξης τό τελευταίο ψηφίο ξεφυτρώνει στον ούρανό ;

16) Μυστήριο τό αίνιγμα, μυστήριο και η λύσις, μυστήρια σου έξηγώ αν μ' αναγραμματίσης.

17) Έλλειποσύμφωνο.

Ου — α — — ο — — — ει — ει — — ο —
ι — — ο —

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Σ' ένα καλό νέο

*Αγαπημένε μου φίλε,

Αυτή τη στιγμή τὰ μάτια μου βουρκώνουν στη γλυκειά ανάμνησί σου.

Είμαι βέβαιος πώς κάποια άόρατη δύναμι θά ένώση τις ψυχές μας, γι' αυτό και σου γράφω αυτά τὰ λόγια που βγαίνουν μέσ' απ' τη καρδιά μου.

*Ήσουν ένας καλός φίλος για μένα, και λαμπρός νέος για όλους τούς άλλους...

... Φορούσαμε κοντές ποδίτσες άκόμη τότε που γνωριστήκαμε. Παίζαμε μαζύ, στά θρανία του σχολείου, καθίσαμε πλάι—πλάι, και μαζύ τ' άφίσαμε για να ριχτούμε στη παλαιστρα της ζωής.

Τα χρόνια κυλούσαν γοργά...

Είχαμε τὰ ίδια χρόνια και τὸ στρατιωτικό μᾶς βρήκε και πάλι μαζύ...

... *Αλλά γιατί σου τὰ λέω όλ' αυτά άφοῦ τὰ ξέρεις άλλως τε.

Τώρα δὲν εἶμαστε κοντά ὁ ένας στον άλλον. *Έχεις φύγει μακριά πολύ μακριά. Δὲν βλέπουμε πιά, δὲν ακούω τὰ εἶθυμα λόγια σου, οὔτε και νοιώθω να με άγκαλιάζω τὸ άδολο φιλικὸ ένδιαφέρον σου.

Καλέ μου φίλε,

*Ολ' αυτά χαθηκαν πιά για μένα, εκείνο όμως που δὲν χάθηκε, εἶναι ἡ ανάμνησίς σου, που δὲν θά σβύσει ποτέ απ' τὸ μυαλό μου.

*Η εἰκόνα σου ἱερὴ μένει πάντα κλεισμένη μες τὴ ψυχῇ μου, κι' αὐτὸ με κάνει να νομίζω δτι δὲν χωρίσαμε, πὼς εἶμαστε άκόμη μαζύ.

*Ετσι εἶναι φίλε μου.

*Η μοῖρα παρ' ὅλο τὸ σκληρὸ της χτύπημα, δὲν τὰ κατάφερε να μᾶς χωρίσει.

Οἱ ψυχές μας εἶναι άκόμη περισσότερο ένωμένες τώρα...

Σέ νοιώθω ὅπως πρώτα κοντά μου.

Ναι σέ βλέπω, και τώρα μαζύ εἶμαστε και παίζουμε τὸ κρυφτούλι... καθόμαστε πλάι — πλάι στὸ θρανίο χωρὶς νάχουμε διαβάσει... παίζω τὴ κιθάρα και τραγουδάμε...

... Μαζύ, πάντα μαζύ...

Κουράγιο λοιπὸν καλέ μου φίλε, κάνε ὑπομονὴ στὴ ξενιτιά σου, που δὲν εἶναι και τόσο μακρινή ὅσο νομίζουμε...

(Αύγουστος 1942)

ΔΙΟΝ. ΚΟΥΡΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

1) *Ο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ 15ος κάποτε που εἶχε βγῆ σε κυνήγι, ἐφιλοξενήθη στὴν ἑπαυλι ένός μαρκησιου, ὅπου θά περνοῦσε τὴν νύκτα του.

Τὴ στιγμὴ λοιπὸν που εἶχε μπῆ στὴ κρεβατοκάμαρα που τοῦ εἰσέλασαν, ὁ μαρκησιος ὁ ὁποῖος τὸν συνώδεψε ὡς ἐκεῖ για να τοῦ εὐχηθῆ «ἔπνον ἑλαφρό και ὄνειρα γλυκά» ἔπαθε ξαφνικά κάτι τὸ τρομερό

*Άφισε δηλαδὴ να τοῦ ξεφύγει ἕνας ὑποπτος κρότος χωρὶς να τὸ θέλει φυσικά...

*Ο βασιλεὺς άκουσε τὸν ὑποπτο και ἐπιλήψιμο κρότο και γυρίζοντας στὸν καταντροπιασμένο μαρκησιο τοῦ εἶπε με χαμόγελο:

— Μαρκήσιε, παραβαίνετε τούς κανονισμούς. Πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως δὲν ρίχνουν ἕνα μόνον... κανονιοβολισμό, αλλά ἑκατὸν ἕνα!...

Κόκκαλο ὁ μαρκήσιος.

2.— Μιά φορά ἕνας κουφὸς πηγαινε περίπατο Στὸ δρόμο βλέπει ἕνα φίλο του —ἐπίσης κουφὸ — που κρατοῦσε εἶδη ψαρκῆς.

— *Ε! Γιάννη πᾶς για ψάρεμα!

— *Οχι Δημητρώ για ψάρεμα πάω.

— Μπᾶ! Και ἐγὼ καῦμένο νόμιζα πὼς πᾶς για ψάρεμα!

3.— *Ο κουρέας ένός χωριοῦ, άφοῦ βασανίσθηκε μιὰ ὥρα να βγάλει τὸ δόντι ένός χωρικοῦ και δὲν τὸ κατόρθωσε:

— Τὸ δόντι σου δὲν μπόρεσα να τὸ βγάλω, αλλά τὸ ὑλάχιστο φούσκωσε και τ' άλλο μάγουλό σου κι' ἔτσι δὲν θά κάνει κακὴ ἐντύπωσι!

3) Δυὸ φίλοι ένός χωριοῦ ὁ Γιάννης κι' ὁ *Ιάκωβος περπατώντας στὴν ἐξοχὴ εἶδαν ἕνα κῆπο με ὡραία λάχανα.

— *Α! Κύτταξε τί χοντρά λάχανα λέει ὁ *Ιάκωβος!

— Μπᾶ! *Απαντάει ὁ Γιάννης δὲν τὰ βρῶ και τόσο ὡραία *Εγὼ σιὰ ταξείδια που ἔκανα εἶδα ἕνα λάχανο σὰν τὸ σπῆτι τοῦ ἑφημεριοῦ μας!

— *Ο *Ιάκωβος που ἤξερε καλά τὸν φίλο του ἀπήντησε. «*Εγὼ που σου μιλάω κατσκευάσα ἕνα τέντζερη σὰν ἠν ἑκκλησία τοῦ χωριοῦ μας!

— Και τί θά χρησῖμει ἕνας κολοσσιαῖος τέντζερης;

— *Απλούστατα; Για να ψῆσης τὸ λάχανό σου ἀπαντᾷ χαμογελώντας ὁ ἑξυπνος *Ιάκωβος.

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΤΟΙΜΑΣΟΥ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗΣ ΣΤΙΣ 8 1)2

Π

Λοιπὸν, μόλις διάβασαν οἱ τρεῖς άνώτατοι άρχηγοὶ τῆς Γαλλικῆς άστυνομίας τὴν ἀπειλητικὴ ἐπιστολὴ που τούς ἔδωσε ὁ ὑπουργὸς τους, ἔσφιξαν τις κοιλιές τους για να μὴ μπῆξουν τὰ γέλια. *Ο κ. Σαρντὸν μάλιστα ὁ άρχηγὸς τῆς *Ανωτάτης Διοικήσεως λοξοκύτταξε τὸν προϊστάμενό του και μουρμούρισε εἴθυμα μέσα του:

— Εἶσαι λιγνὸς σὰν καπνιστὴ ρέγγα ὑπουργέ μου! Λιγνὸ εἶναι ἐπίσης και τὸ πορτοφόλι σου! Πὼς διάβολο θά βγοῦνε ἀπὸ σένα οἱ 20 χιλιάδες στερλίνες;

— *Ο κ. Μοντρεμπύ ἐπίσης ὁ *Αρχηγὸς τῆς Εἰδικῆς *Ασφαλείας, σκέφτηκε ἐπίσης εἴθυμα κι' αὐτὸς: «Θά ὑπογράψω λέει, ὁ ὑπουργὸς μου με τὸ ψευδώνυμο Ο ΛΑΤΡΕΥΤΟΣ ΣΟΥ! *Αρχισε τὰ ραβασάκια ἄθελά του ἡ ἐξοχότης του τώρα στὰ γεράματα!

Κι' ὁ κ. Μπαριώ, ὁ *Αρχηγὸς τῆς *Υπηπεσίας τῶν *Εγκληματολογικῶν *Αναζητήσεων, χαμογελοῦσε.

— *Ο *Υπουργὸς κάτι εἶχε μυριστεῖ έντωματῆ ἀπ' τις εἰρωνικὲς αὐτὲς σκέψεις τῶν ὑφισταμένων του. *Η άγανάκτησή του λοιπὸν κορυφώθηκε σὲ ἀπίστευτο σημείο. Και χτυπώντας τὴ στεγνὴ γροθιά του στὸ πολυτελέστατο γραφεῖό του μούγκρισε. Κύριοι, μονάχα ὡς άδράνεια τῶν άστυνομικῶν ὀργάνων μπορῶ να χαρακτηρίσω τὴν άνήκουστη αὐτὴ κατάστασι! Μὴ σᾶς κακοφαίνεται παρακαλῶ... *Αλλοιον χαρακτηρισμὸ δὲν μπορῶ να δώσω, παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσί μου! Εἶναι πρωτοφανὲς να κοροῖδεῦη τόσο φρικτὰ μαζί μας ἕνας ἐγκληματίας ασύλληπος άκόμα! Και δὲν μᾶς κοροῖδεῦει μονάχα, αλλά και με ἀπειλεῖ με θάνατο! Ποιόν; *Εμένα! Ναι, κύριοι. *Εμένα! *Ο κ. Μπαριώ σοβαρεύτηκε ἐγκαίρως τότε, και εἶπε εὐσεβάτως:

— Τὸ τρομερότερο ἀπ' ὅλα εἶναι κ. *Υπουργέ, τὸ ἔξῃς: *Οτι ὁ δαιμόνιος αὐτὸς «Χ. Κ.» δὲν ἀπειλεῖ μονάχα αλλά πραγματοποιεῖ κιόλας τις ἀπειλές του!

— *Ε, λοιπὸν; *Ε, λοιπὸν; ἔξασούριαξε ὁ κ. Σαρντινιέ, άγριοκυττάζοντας τὸν δυστυχεῖ Μπαριώ. Τί έννοεῖτε μ' αὐτὰ που λέτε φίλτατε; Μήπως τυχὸν θέλετε να πῆτε ὅτι πρέπει να ὑποκύσουμε στὶς ἀπειλές ένός άχρειου και να πληρώσουμε σὰν ἡλίθιοι τὸ ὑπέρογκο ποσὸ που ζητᾷ; *Εμεῖς ἐμεῖς... Οἱ τέσσερις μεγιστᾶνες τῆς άστυνομίας ὀλοκλήρου τοῦ Γαλλικοῦ *Εθνους;!

— Δηλαδὴ ἀπὸ σᾶς τὰ ζητᾷ μονάχα τὰ χρήματα, *Εξοχότατε! τραῦλισε ἄθελά του ὁ Μπαριώ κουμπώνοντας τὸ σακκάκι του και ψαχουλεύοντας ἂν βρισκόταν τὸ πορτοφόλι του στὴ θέσιτου.

— *Ο κ. Σαρντὸν, πῶς διπλωμάτης ἀπ' ὄλους, έννοιωσε τὴ γκάφα τοῦ συναδέλφου του και μπῆκε στὴ μέση ἐγκαίρως, για να διορθώση τὰ πράγματα. Θεὸς φυλάξει εἶπε, κανένας μας δὲν σκέφτηκε ποτέ να ὑποκύψω στὶς ἀπειλές ένός άχρειου... *Οσο ἐπίφοβος και να εἶναι αὐτὸς ὁ «Χ. Κ.» μού φαίνεται δτι τὸ παρατρήξει τὸ σχοινὶ αὐτὴ τὴν φορὰ και ἀσφαλῶς θά τὴν πάθει πιὰ.

Λοιπὸν, στὴν ἐπιστολὴ του δίνει μιὰ προθεσμία ὠρισμένη. Κανένα φόβο δὲν διατρέχετε, πρὶν περάση αὐτὴ ἡ ὠρισμένη ἡμερομηνία ἐξοχότατε... Θά ενεργήσουμε ἐπομένως ὡς ἔξῃς: Κατὰ τὴν ἡμέρα και ὥρα που ὠρισε για τὸ θάνατό σας ὁ «Χ. Κ.», θά τοποθετηθῆτε σ' ἕνα κατάλληλο μέρος. Τὸ μέρος αὐτὸ θά εἶναι κρυφὰ σίγουρο, φανερά δὴθεν ἐπικίνδυνο για σᾶς και θ' ἀποτελῆ εἰσι ἕνα πειρασμὸ για τὸν «Χ. Κ.», για να ἀποπειραθῆ να ἔκτελεση τὴν ἀπειλή του ἐναντίον σας! Θά εἶναι ἡ παγίδα που θά τοῦ στήσουμε για νάπιαστῆ ὀριστικά. *Ο κ. Σαρτινιέ ξόνισε τὰ μοῦτρα του και εἶπε:

— Εὐχαριστῶ πολύ για τὸ σχέδιο, άγαπητέ μου. Τὸ βρῶσκω όμως άνεφάρμοστο. Δὲν ἔχω καμιά ὄρεξι να στήσω ποτικοπαγίδες, στὶς ὁποῖες θά χρησιμεύω ἐγὼ για «καπαλισμένο τυρὸ» με σκοπὸ τὴ σύλληψι ένός ἐγκληματιου! Προτείνω τὸ ἔξῃς: *Ο «Χ. Κ.» λέει δτι στὶς 8 1)2 ἡ ὥρα τῆς 13 Νοεμβριοῦ θά με σκοτώσει, ἂν δὲν τοῦ στείλω τὰ λεπτά... Λοιπὸν και στὶς 8 1)2 και στὶς 9 1)2 ἡ ὥρα και στὶς 13 και στὶς 23 και στὶς 33 Νοεμβριοῦ άκόμα ἐγὼ ἔξακολουθῶ να εἶμαι ζωντανός! Τί θά συμβῆ τότε; *Ο «Χ. Κ.» θά χάση τὸ παιχνίδι του, θ' ἀπογοητευθῆ, ὁ κόσμος θά πάψη να τὸν θεωρῆ ὑπεράνθρωπο κι' ἡ άστυνομία θάχη τὴν ὑπόληψι τοῦ κοινοῦ!

Οἱ τρεῖς ὑπατοί άρχηγοὶ τῶν άστυνομικῶν δυνάμεων ἀναγκάστηκαν να βροῦν μεγαλοφυῆς τὸ σχέδιο τοῦ προϊσταμένου των. Και ὁ κ. Σαρντὸν ἐπιδοκιμάζοντας πρώτος εἶπε: *Απὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ἐξοχότατε, σᾶς θέτομε ὑπὸ αὐστηροτάτη φρούρησι, ὡς ὑπεύθυνοι για τὴν ζωῆ σας. Τίποτε δὲν θά τρώτε ἐπίσης και τίποτε δὲν θά πίνετε, ἂν πρώτα δὲν τὰ ἐξετάση ὁ χημικὸς ἐμπειρογνῶμων, τὸν ὁποῖον

θά θέσου ε στην διάθεσή σας.

"Ετσι ήσυχάζουμε κι' άπ' τόν φόβο
μιάς δηλητηριάσεώς σας.

— Και ποῦ διάβολο θά μένω σ' αὐτό
τό μεταξύ ; διέκοψε ὁ κ. Ζαρντινιέ ἀπο-
ρῶντας. Δέν πρέπει βέβαια νά ξεχνᾶτε
πόσο ἐφευρετικός εἶναι αὐτός ὁ σατανᾶς
<Χ. Κ.> όταν τοῦ μπήκε στό μυαλό νά
πραγματοποιήσῃ τίς ἀπειλές του
(Μετάφρασις)

(Ἡ συνέχεια εἰς τό ἐπόμενο)

ΕΝΤΙΜΟΤΗΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Ἄσ Χαρίλαος Τρικούπης λόγῳ οἰκονο-
μικῶν δυσχερειῶν, ζῶν ὑπεθήκευσε στήν
Ἐθνικήν Τράπεζαν τό βαρύτιμον ἀσημέ-
νιο σερβίτσιο τοῦ τσαγιοῦ τό ὁποῖον οἱ
Ἕλληνες τοῦ Λονδίνου τοῦ εἶχαν δωρή-
σει μόλις οὗτος ἐτελείωσε τᾶς διαπραγ-
ματεύσεις τῆς ἐνώσεως τῆς Ἐπιτανήσου
μέ τήν Ἑλλάδα.

Μετά δέ τόν θάνατον τοῦ Χ. Τρικούπῃ
ἡ ἀδελφή του Κυρία Σοφία Τρικούπῃ μὴ
ἔχουσα ἄλλους πόρους παρά μίαν ἰσχνή
πατρική σύνταξι ποῦ ἔπερνε ὡς κόρη
τοῦ Σπυριδωνοῦ Τρικούπῃ ἠναγκάσθη ν'
ἀφαιρέσῃ τοῦς ἀδάμαντας καί τοῦς πο-
λυτίμους ἐν γένει λίθους ἀπό τᾶ ἀνώ-
τατα παράσημα Τουρκίας καί ἄλλων ἀ-
νατολικῶν κρατῶν μέ τᾶ ὁποῖα εἶχε τι-
μηθῆ ὁ μέγας ἐκεῖνος πολιτικός καί
νά τοῦς πωλήσῃ διὰ ν' ἀνταποκριθῆ στά
πρῶτα ἔξοδα μεταξύ τῶν ὁποῖων καί τοῦ
τάφου.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

«Φιλαναγνώσταί τοῦ ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ ἄς ὑποστηρίξωμε τό νε-
οσύστατο περιοδικό, πέρνοντας ψευδῶ-
νυμα καί δημοσιεύοντας ἀγγελίας, διὰ
νά γνωρισθοῦμε ἕτι ἐκ τῶν στηλῶν τοῦ
περιοδικοῦ μας».

ΑΘΩΣ ΚΟΜΗΣ ΦΕΡΡΑΣ

Ἀγαπητέ ΑΝΤΩΝΑΚΗ περάσαν τᾶ
νευράκια σου ; Ἀπάντησέ μου σέ παρα-
καλῶ !
ΤΣΟΥΚΝΙΔΑ

Ἀριστοῦχος Καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς
παραδίδει μαθήματα κατ' οἶκον. Συνι-
στᾶται θερμῶς ὑπό τοῦ περιοδικοῦ. Διὰ
πληροφορίας τηλεφωνήσατε 84.000

Ἡ Καλύτερη τοποθέτησις χρημάτων
εἶναι ἡ ἀγορά μιάς καινουργοῦς ραπτο-
μηχανῆς ΣΙΓΓΕΡ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες τηλεφωνήσατε 84.000.

ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΜΑΘΗΤΑΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

Παραδίδονται μαθήματα φωνητικῆς
μουσικῆς, Πιάνου σολφρῆζ, καθὼς καί
Γαλλικῆς καί Ἰταλικῆς γλώσσης παρά
πεπειραμένης καθηγήτριας ἀριστευσάσης
κατ' ἐπανάληψιν καί βραβευθείσης μέ
τρία χρυσᾶ Ἰταλικά μετάλια. Πληροφο-
ρίες στό γραφεῖο τοῦ «Ξεκινήματος τῆς
Νειότης» καί στήν ὁδόν Μεγ. Ἀλεξάν-
δρου 6 β (προέκτασις ὁδοῦ Ἀγίου Κων-
σταντίνου) Σιδερένια πορτα Ἰσογείου ὥρα
4-6 μ. μ.

Γνωστὸς ἄπ' τοῦς κύκλους τῆς Διαπλά-
σεως καί τοῦ Παιδικοῦ Κόσμου εἰσέρχο-
μαι καί στήν κίνησιν τοῦ ἀγαπητοῦ Ξε-
κινήματος τῆς Νειότης μέ μεγάλη χαρὰ
καί ὑπερηφάνεια φωνάζοντας δυνατὰ γε-
μᾶτος χαρᾶς: Ζήτω τό Ξεκίνημα τῆς
Νειότης ! Ζήτω ! Χίλια Χρόνια νά μᾶς
ζήσῃ !
ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

—Τάκο, θερμῆς εὐχῆς γιὰ τῆ γιορτῆ σου.

— Μήπως ὁ ἀγαπητός μας Νίκος νομί-
ζει ὅτι φορῶντας μακρὰ παντελόνια καί
πέτσινα γάντια, μπορεῖ νά κατακτᾶ εὐ-
κολώτερα τίς καρδιές ; ἄλλα μωρὸ εἶναι
καί μωρὸ θά μένη !

Ἡ ΤΣΟΥΚΝΙΔΑ ἀπόρησε
σὺν εἶδε τὸν ΝΙΚΑΚΗ
νά τριγυρνᾶ τίς γειτονιῆς
μέ πέτσινο γαντάκι

ΤΣΟΥΚΝΙΔΑ

ΕΛΑΙΑ ΕΚΛΕΚΤΑ LUX ΚΑΙ ΑΓΟΥΡΕΛΑΙΑ

Θά βρῆτε στό Κατάστημα
ΑΛΕΚΟΥ ΚΟΠΙΤΟΠΟΥΛΟΥ

Σωκράτους 7β Ἀθήναι

Τηλέφωνον 83.448

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

Συνδρομαί : Ἔτησια 1500
Ἐξάμηνος 750

Πληρωτέαι εἶτε στά Γραφεῖα τοῦ Πε-
ριοδικοῦ Χάνσεν 20 Πατήσια τᾶς ἀπο-
γευματινᾶς ὥρας, εἶτε στό ἐν ὁδῷ Βου-
λῆς 14 Ἀρωματοπωλεῖον κ. Παύλου
Ματθοπούλου.

ΤΥΠΟΙΣ : Ε. Τσινίκα - Δ. Τσουλάτη

Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων Σκουλενίου 1

Ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους Τυπογρα-
φικαί καί Βιβλιοδετικαί ἐργασίαι.